

ченъ съ мозъга, съдалище на нашия духъ, защото посредствомъ нервнѣтъ съобщаватъ му са сичкыѣ дѣйствія на външныѣ предмѣты. Тѣй напр. *ушытъ* съобщаватъ ни звукове, *очытъ* — различни краски, свѣтлина и външната форма на предмѣтыѣ, *носытъ* — щото мириши на хубаво или на лошаво, *языкътъ* — щото ѣ горчиво, сладко, кисело и пр., а *кожата* и *нервытъ* — щото ѣ твърдо или течено, грапаво или гладко, студено или топло, и пр. Дѣйствието на тѣзи петъ чувства ный наричамы: *меданье*, *слухъ* или чуване, *мирисъ*, *вкусъ* и *пипанье*.

2) *Память*. Тѣй впечатленіята, пріеты въ нашия духъ посредствомъ чувствата, могатъ въ насъ да са подновѣтъ и тогазы, когато сжщыѣ предмѣты на сж предъ насъ; туй показва, че духътъ ни може да си *напомнѣж* онѣзи предмѣты, еще и други новы отъ тѣхъ да *произведе*. Оттука излазя силата на помнянето или просто *памятьта*, съ която са държи и *взображеніето*.

Памятьта ѣ сила, чрезъ която си напомнямы минѣлото, и сѣко дѣйствіе на тѣзи способность са зве *пѣменъ* (souvenir).

Памятьта ѣ *самоволна* и *инстинктивна* или *работлива* и *разсѣдлива*. Нѣкой сливатъ силата да си *напомнямы* съ силата да *запомнямы*; но тѣзи двѣ свойства на душата, колкото и да са виждатъ близкы помежду си, тѣ сж твърдѣ различителны. — Силата да *запомнимы*, разгледана въ своето собствено състояніе, ѣ истинска една *дарба*; то е една отъ особныѣ душевны впечатлѣнія.

Сѣко впечатлѣніе, сѣко силно чувствовање са отражава въ душата, като единъ образъ въ огледалото; и макаръ послѣ да изчезва отъ самыѣ очы на свѣста, на съзнателността, обаче то ѣ трайно, вынѣгы присѣтственно, защото, пакъ